Ч. 224. Середа 19 (6) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Речинець скликаня Ради державної. — З поля війни. — Байкальска зелїзниця об'їздова.)

Зачувати, що Рада державна має бути скликана около 20 падолиста. В такім случаю сойм краєвий був би закритий вже 5 падолиста, а коли би не міг до часу закінчити своїх робіт, то був би закритий найпізнїйше дня 12 падолиста.

Битва коло Бенсіку, Янтай і Шаго то мабуть найстрашнійша із всїх, які доси були, а найважнїйше то, що она мабуть все ще не скінчила ся. Росияни боронять ся хоробро. Здає ся, що ґен. Куропаткин рішив ся доти боронити ся, доки аж більша часть єго армії не вможе перенести ся з Мукдена дальше на північ. Намістник Алексієв ратує заздалегідь свою достойну особу і виїхав вже до Харбіна.

Про борбу під Шаго (стация зелїзниції межи Янтай а Мукденом) доносять під датою 15 с. м.: Вчера рано розпочала ся борба на ново з обох сторін з однаковою завзятостию. Росияни борють ся як льви і скоро в передних лїніях люди утомлять ся, зміняють їх сьвіжі войска. Лїтаючі амбуляиси працюють безупинно: ранених обвязують на місци і ведуть відтак на північ. Борба лютила ся при відходї сеї депеші на право і лїво від стациї; воздух тряс ся від безустанного страшного гуку пушок. Та й на всході веде ся битва. Япанцї збирають великі маси межи копальнями вугля в Янтай а переходом Тумпеншін і визискують кожду найменшу нагоду. На горах показують ся огнї і хмари диму; то горять села. Ґен. Зарубаєв знайшов ся був серед такої пожежі в дуже небезпечнім положеню і мало що не пожив смерти, лиш з великим трудом удало ся єму виратувати ся. Батериї не мовчать анї хвилинки. Нема й кусника землї на цїлім побоєвищи, де би вже не били кулї.

Страти Росиян все ще не звістні, але вже самі Росияни подають їх в приближеню на 15.000. Таких величезних страт не мала ще росийска армія в новійших війнах а факт сей мусить викликати в Росиї пригноблююче враження. Битва веде ся з малими перервами вже осьмий день, а Росияни, о скілько се можна, виступають офензивно. До льондоньских ґазет доносять з Петербурга, що гадку до зачіпного виступленя піддали вел. князї Володимир і Александер Михайловичі, котрим удало ся переконати царя о користях такої акциї. Коли же наспіла вість о поражцї, оба князї виїхали з Петербурга. Вість о поражцї пригнобила царя дуже. Куропаткин, кажуть, просив царя кілька разів, щоби єго не змушувано до офензиви, бо не міг би за то взяти одвічальности на себе, не будучи достаточно приготовленим. Круги двірскі і партия Алексієва старають ся тепер звалити цїлу вину на Куропаткина і говорять навіть, що Куропаткин має бути відкликаний.

Помалій перерві, викликаній тим, що обі воюючі сторони були дуже утомлені, розпочала ся вчера дальша битва. Япанцї переступили ріку Шахо і розпочали сильний атак на Росиян; почали їх обсипувати градом шрапнелїв. Росияни однакож одержавши поміч, могли не лиш удержати ся на своїх позициях, але ще й забрали Япанцям шість пушок. Після донесеня Бюра Райтера армія япаньска машерує вже на Мукден.

Байкальска об'їздова зелїзниця не богато помогла Росиянам, а хиба лиш показала сьвітови, що точить орґанїзм росийскої держави. Виходяча в Іркутску ґазета „Восточ. Обозрєніє“ розписала ся тепер ширско о надужитях на тій зелїзници і єї будові. Перші поїзди на сій зелїзници вийшли із стациї Култуск дня 17 вересня і потребували три днї, щоби переїхати 115 кільометрів. В тунелю ч. 10 не могли ваґони поміcтити ся і підчас переїзду повідбивали ся комини і вентилятори. Підчас цїлої

НАД АМУР.

(*З росийского — Вяч. Потапенка.*)

Українська хата. Двері заєдно відчиняють ся, входять гостї, обтрясають з чобіт болото, здоровлять ся і мовчки сїдають то тут, то там, виглядаючи вільне місце. Народу — тьма тьмена — одні сидять, другі стоять, покурюють люльки. Дим бакуну, мішаючи ся з запахом дьогтя і овечих кожухів, широкою полосою несе ся в піч. Жінки суєтять ся приготовлюючи обід: качають тїсто, лїплять пироги, розтирають сушені грушки і яблока з маком. Старушка, видко ґаздиня, замітає брудну землянку долївку і вздихаючи, утирає рукавом сорочки начислї на рісницях сльози. На дворі так само, як і в хатї панує незвичайний нелад: худоба бродить, стоять витягнені зпід шопи вози, розметена всюди солома, ворота на улицю отворені на встяж. Кілька сухоребрих коний, привязаних парами до возів, понуривши голови і повісивши уха, немов сплять. У всїм видко сум, що відбиває ся на лицях стоячих купками на подвірю і на улици селян.

— От, лихо старим — вздихаючи, замічає старший селянин.

— Чому? — питає паробок в кожусї.

— Як чому? Всьо одно, як би поховали, більше нїколи не побачать ся.

— Що й казати.

— А вже-ж! Амур — сторона далека. Тепер до Одеси верст шістьсот, а звідси водою... і числа нема! — додав старший, махнувши рукавом свитки. — Що й говорити: два сини і дві невістки — вісїм робучих рук, а без них, що старі зроблять? Словом — могила!

— Гм!... — вмішує ся до розмови третий селянин. — Коби земля — то инша річ, нїхто не переселювавсь би, а то біда — хлїба треба шукати. На двох десятинах батька лисого придбаєш, а у синів дїти ростуть, ну, і втечеш. Степ та воля — козацка доля.

— Та се так... Певне!... Люди не мруть від голоду, а від хлїба! — згодив ся кружок слухачів.

— Еге! — докинув якийсь старець. — Яке туть жите, нї ножа, нї образа — нї зарізати ся, нї помолити ся.

— Сум! — заявив научуючим голосом вояк-інвалід з хрестом на сїрім плащи. — І мерця в хатї нема, а похорони, справжні похорони.

На подвіре вїхав сьвященик. Люди поскидали шапки. Злїзши з брички, що виглядала немов яка тарадайка, він поволи пішов з дяком до хати, де на вид пан отця всї встали, приняли побожні міни і стали відходити по благословене до руки. Перехрестившись перед образами, сьвященик скинув з себе верхню одежу, надів епитрахиль і почав правити молебен.

Дим ладану наповнив хату. За сьвящеником і дяком стояла родина і щиро молила ся. Всї прочі товпили ся коло порога і також молились. Деякі з них помагали сьпівати дякови. Благодатні проміні весняного сонця, пробиваючи ся крізь віконне скло, ярко осьвічували лиця молячих ся.

„И еще помолимъ ся: о плавающихъ, путешествующихъ“ ...роздав ся голос сьвященика. Всї побожно перехрестили ся. Білий, як голуб, отець родини, очевидячки старав ся бути спокійним; він зморщивши брови, глядів поважно і коли єго жінка почвнала голосно хлипати, штовхав єї лїктем і потїшаючи, шептав: „Годї, стара, не звичайно, служба Божа іде, годї!“ Два парубки немов орли вивисшували ся зпоміж присутних і заєдно обтирали полами жупанів свої спітвілї лиця. Невістки шепотом повтаряли за сьвящеником молитву і їх бліді губи безнастанно порушали ся. Дїти обводили цїлу сю картину блукаючим поглядом і без думки стояли з отвореними устами.

По скінченім молебни присутні стали підходити до хреста. Перші підійшли від'їзджаючі. Сьвященик, сказавши до них науку, поблагословив їх і пожелав їм щасливого приїзду на нові оселї. Скинувши епитрахиль, він на просьбу господаріє, сїв з дяком на почетне місце за заставлений їдою під образами стіл, між тим як селяни з почести для пан отця стояли, не беручи участи в їдї. Вскорі покінчивши обід, сьвященик встав, помолив ся перед образами, подякував господарям за хлїбсіль, попращав ся з парохіянами і пошептавши коло порога з старцем, всунув щось до кишенї і вийшов з хати в супроводї дяка, що за сей час всьпів обіпхати ся пирогами, мукою, печеними ковбасами і всяким иншим добром гостинного Українця. За стіл посїдала родина і гостї. Але в хатї панувала тишина. Вояк ін-

їзди поїзд вискочив 10 разів із шин. А ціла тота зелізниця коштувала 52 мілїонів рублів, до котрих задля прискореня будови додано ще дальших шіснайцять. Коли настане зима, то рух на Байкалскім озері буде знов отвертий.

Новинки.

Львів дня 18-го жовтня 1904.

— **Є. Е. п. Мінїстер для Галичини** др. Леонард Пєнтак виїхав передвчера пополудни зі Львова до Відня.

— **Є. Е. п. Президент** висшого суду краєвого др. Александер Тхоржницкий повернув з відпустки і обняв урядоване.

— **Щедрий дар.** Др. Теофиль Дембицкий, адвокат в Коломиї, жертвував на будову руского театру у Львові 2000 К.

— **Заложенє угольного каменя** під будову дому для товариства „Днїстер" відбуло ся в суботу о годинї 5 пополудни. По посьвяченю місця поклав перший камінь архітект проф. Левиньский, а зробивши на нїм тричи знак хреста при словах: „Во імя отця" і пр., поляв его вапном, почім висловив свої бажаня так для дому, що має на тім місци стати, як і для товариства. Те саме зробили всї члени дирекциї з през. Кузьмою на чолї, опісля урядники „Днїстра", присутний пос. Гурик і другі Русини, яких чимало зібралось на площи. На вапно уложено другий камінь, якиї усї присутні при знаках сьв хреста побивали клевцем. При погоді, яка сприяла сему актови, зібрало ся чимало цікавої публики.

— **Загальні збори** „Львівского Бояна" відбудуть ся в четвер дня 3 падолиста с. р. о годинї 7 вечером. На дневнім порядку: а) справозданє уступаючого виділу з діяльности за рік адмін. 1903/4, б) вибір нового виділу, в) внесеня членів. Коли-б в означенім часї не явилось достаточне число членів, то загальні збори відбудуть ся в тім самім дни о годинї 8 вечером при числї членів, яке явить ся.

— **Конкурс.** Виділ Наукового Тов. ім. Шевченка розписує отсим конкурс на одну запомогу з фонду пок. Антона Бончевского, призначену для студентів университету сьвітских факультетів. Висота запомоги виносить 440 52 К. Свояки фундатора мають перше́нство. Наділений запомогою має підписати реверс, в якім зобовяже ся звернути побрану запомогу в цїлости фондови, коли дійде до самостійного становища. Удокументовані подания належить вносити на адресу Виділу до дня 15 падолиста 1904 р.

— **Убийство між буковиньскими Липованами.** В недїлю дня 9 жовтня забавляв ся гурток Липованів в домі Петра Деева в Білій Криници. Розуміє ся, що забава не йшла на сухо. Хоч Липовани уважають курити тютюн гріхом, за те горівкою не гордують, бо випито еї в той день 10 півлїтрів. Між добре підохоченими прийшло до непорозумінь, а відтак і до сварки, в якій вів перед 25-лїтний білокриницкий заверниголова Юрій Петров. Та сварки єму було за мало. Побіг до хати, забрав сокиру і напав на хату, у якій доси пирував і зачав бити шиби, й ломити двері. Сцивила ся завзята бійка, в котрій Петрова убито, вбивши єму у шию ніж. Убийства доконав головно таки господар хати Петро Деев із сином Наумом. По переведеній секциї Петрова нохоронено, а обох Деєвих відставлено до арештів серетского суду.

— **Нещастна похибка.** З Нового Санча доносять: Начальник громад Злотне, тутешного повіта, Михайло Цабак отруїв ся оногди випивши в наслідок похибки замість горівки карболевої кислоти, яку держав у себе в пілком подібній фляшцї. Нещастний осиротив жінку і 6 дїтий.

— **Пожар в копальни.** З Борислава доносять, що в суботу о годинї 3¾ по полудни запалили ся в наслідок експльозиї ґазу два закопи. Пожар зльокалїзовано. При огни попарило ся двох робітників тяжко, а двох лекше.

— **Росийскі дезертири.** З Ярослава доносять до львівских часописий: Вісьмох росийских дезертирів, іменно полковник, 6 офіцирів і войсковий ветеринар переїздило дня 11 с. м. через Ярослав до Кракова, звідки мали удати ся до Швайцариї. Згадані офіцири були вислані росийским мінїстерством війни до місцевости положеної недалеко австрийскої границї, аби там закупили коні для войска. Користаючи з тої нагоди, перекрали ся они до Галичини, аби вже більше не вернути до вітчини.

— **Американьскі автомобілїсти.** Дивацтво богатих Американців знане вже загально, то і наведена подія не видасть ся нїкому незвичайною П. Кортлянд Біскоп по вінчаню виїхав з жінкою до Африки і там обоє переїхали самоїздом здовж північного побережа з Марокка до Египту. Звідтам поїхали кораблем до Сицилиї, а дальшу подорож відбули знов на самоїзді через Рим до Парижа і до Шербурґа. Там всїли на корабель і від'їхали до Нового Йорку. Цїла пошлюбна подорож самоїздом виносила 60.000 анґлїйских миль.

† **Померла** Юлїя з Савицких Пацановска, жена податкового офіцияла, в Закопанім, в 25-ім роцї житя. Похорон відбув ся дня 11 с. м. в Перемишли.

— **Зелїзничі катастрофи.** На американьских зелїзницях нема тілько зелїзничих будників, що при европейских зелїзничих шляхах, тому там часто лучають ся великі нещастя на зелїзницях. Недавно при катастрофі в державі Вірджінїя погибло 75 подорожних, а дня 10 с. м. лучила ся грізна катастрофа на зелїзничім шляху в державі Місурі недалеко стациї Варенбурґ. На значнім скрутї в вузкім переконі стрітили ся два поїзди, товаровий з особовим. Тяжка льокомотива товарового поїзду вдусила другу льокомотиву в сусідний віз, в якім спало кількадесять осіб. Нїхто з тих подорожних не вийшов з житєм, а дальших возах смертельно потовкло ся богато осіб. Загалом погибло 33 осіб, — а поверх 30 покалїчило ся.

— **В учительских мужеских семинариях** вписало ся сего року разом 2214 учеників, не вчисляючи приготовляючого року. — З того: у Львові 239, в Станиславові 229, в Тернополи 226, в Самборі 248, в Сокали 212, в Коросні 200, в Заліщиках 174 учеників. — В жіночих учительских семинариях вписало ся 722 учениць (у Львові 234, в Перемишли 251). Надто до приватних жіночих семинарий учительских з правом публичности п. Стшалковскої у Львові 231 учениць, а в Кракові п. Прайсенданца 170 учениць.

— **Про убийство у Відни** при Маґдалененштрассе, о чім ми оногди доносили, подають віденьскі часописи такі подробицї: При згаданій улици мешкав властитель торговлї бронзових товарів, Кляйн з жінкою. Кляйнова, Мадярка родом, ще як незамужна мала темну минувшину і була карана за обманьства, а в полїциї була занотована як звичайна ледащиця. Вийшовши замуж за Кляйна, удержувала за згодою чоловіка численні зносини з богатими мужчинами, котрих вабила звичайно при помочи оголошень в дневниках. Іван Сікора, родом Чех, радний м. Відня, що доробив ся майна на торговли мукою і мимо своїх 72 років був донжуаном, належав також до обожателїв Кляйнової. Довідав ся про неї з анонсів. В понедїлок дня 3 с. м. Кляйнова звабила Сікору до свого мешканя і там сама або до спілки з чоловіком убила старця. Відтак забрала ключі з его убраня і удала ся до помешканя убитого, де не було нікого, бо Сікора був вдівцем і мешкав сам. З каси Сікори Кляйнова забрала готівку, цінні папери та вкладкові книжочки. Аж в четвер покинули убийники Відень і виїхали за границю. Торговельний спільник Кляйнів, Ф. Піч, переходячи коло дому, де находило ся мешканє Кляйнів, замітив, що одно вікно мимо дощу і вітру є отворене. Маючи другий ключ до мешканя, пійшов там і зачинив вікно. Того самого

валїд пробовав говорити про Амур, але розмова якось не клиїла ся, нїхто не мав охоти говорити і она вскорі урвала ся. І знов мовчанє і знов монотонний стук деревляних ложок о миску. Переселенцї, опустивши голови, блукали гадками десь далеко. Тяжкі думи вирили вже на їх чолї глубоку морщину між бровами. Мати ходила за синами, сплакана і не зводила з них почервонїлих від сльоз очий а дивила ся на них так, немов би молила ся. Старий отець старав ся розвеселити товариство, але се єму не удавало ся. Всї чули, що єму не до веселости, що у него на серци немов тяжкий камінь лежить.

— Та чого ти стара плачеш? — говорив отець, удаючи веселого.

— Нам тїшити ся, що дїти ідуть на добру землю, хлїба буде по горло, пшеничні пироги кождий день. Ми з тобою також хотїли іти за синами, та видко наші зуби не для амурского хлїба. Доктор не пустив. Каже, що дорога далека, не доїдемо морем. А, бодай на твоїй голові горох молотили! — крикнув отець. — Та я таких, як доктор, трех положу, кину як сю галузку! Їй Богу! А він каже, що я слабий.

Гостї хотїли усьміхнути ся, але якось не удало ся.

— Та оно й лїпше, що лишаємо ся, — не переставав отець, — бо там, кажуть, неврожай на жіночий рід, то й було би таке, що не то що парубок, а може який азият украв би менї стару.

Він голосно зареготав ся, але се був гіркий сьміх. В нїм чути було стогін старечої наболїлої души, тої души, що плекала синів цїлого чверть віка, плекала лише на те, щоби їх виправити за десятки тисяч верст, за кусником хлїба, виправити і нїколи більше не побачити, немов за житя похоронити. І тепер стара козацка душа не показує по собі, що їй сумно, страшно тяжко, удає веселу, хотячи тим додати відваги дїтям і викликати на молодих устах усьмішку, але.... все на дармо. Навіть помимо того, що старець щедро частував гостий чаркою вареної, всї сидїли, немов водою злиті, а жінки плакали. Вкінци заговорили сини:

— Ви, батьку, не оріть самі, ви вже старі, а лїпше віддайте землю на половину, на ваш вік стане.

— Батькови дурному кажіть! Я старий? Ось що видумали! За се поцїлуйте мене нинї, а я вас завтра. Старий? Та у мене з жінкою будуть ще такі сини, що вас за холяву заткнуть. Старий! Ідіть з Богом, менї вас не жаль. Стара приведе менї ще таких парубків, що ну! — ось з такими вусами!

Се сказавши старець віскочив з лавки, по молодецки випрямив ся, одною рукою взяв ся у бік, а другою покрутив з козацким завзятєм свій білий, довгий вус. Гостї з ввічливости для господаря засьміяли ся, але зараз умовкли. По обіді стали збирати ся в дорогу. Конї запряжено і старанно уложено річи. Старець підійшов до входових дверий і покликав синів. Сини вийшли за вітцем до сїнний.

— Глядіть, хлопцї, — при прощаню не плачте, бо ще більше засмутите матір, а она як тїнь ходить, так змучила ся. Будьте козаками і бабам вашим шепніть, а то они, сороки, раді хлипати. — І ударивши долонею синів по плечи, він весело крикнув: — Ех, ви Амурцї, щоби ви до смерти не вмирали! — Потім поцїлувавши кождого з них, трутив їх в двері. — Ну, тепер ідіть до неньки — додав.

Але прийшов час розставати ся. Старий здоймив зі стїни образ і став з жінкою на розстеленім килим. Рідня підійшла до них і тихо припала на коліна. Присутні повставали. Поблагословивши дїтий, старий обернув ся до них з вітцівскою наукою.

— Жийте, сини, між собою дружно, як я і ваша мати прожили з вами. Друг другови в біді помагайте; жінок любіть, але волї не давайте. Як кажуть: „Люби як душу, а тряси як грушу". Єсли треба повчити жінку — повчи. Не бий чим попало, а батогом, і не по голові. Дїтий держіть в страху і послусї. Бідному чоловікови поможіть, голодного накорміть, подорожного приймїть. Не забувайте, що все Боже, одні гріхи наші. Горівку пийте, але розуму не пропивайте! А ваша річ, невістки, дїтий здорових родити, господарства доглядати, чоловіка слухати. Ви, дїти — обернув ся до внучат — слухайте вітця і матери.

дня по полудни т. е. ві второк, Піч знов прийшов до мешканя Кляйнів із своїм секретарем і тоді наслідком зачиненя вікна почули сильний сопух трупа. Почали глядати по мешканю і найшли під софою мішок а в нім трупа Сікори з відрізаними ногами. Поліция зарядила за злочинцями дуже енерґічні гляданя. — Як доносять нинішні телеґрами з Парижа, арештовано там вже вчера Кляйнів. Обое будуть видані в руки австрийских властий, котрі сейчас повідомлено про арештоване пари злочинців.

— **Огні.** В Козьовій, стрийского повіта, знищив пожар три селяньскі загороди з припасами збіжа і паши і кількома штуками худоби. Необезпечена шкода виносить до 2000 корон. — Дня 13 с. м. в полудне вибух огонь в домі селянина Леся Куфля в Соколові, підгаецкого повіта; обхопивши сусідні будинки, знищив цілковито 9 селяньских загород загальної вартости зниж 4000 корон. — В Вишнівчику, перемишляньского повіта, погоріло сими днями 5 господарств. Шкода обезчена ледве на 1700 корон, виносить около 6800 корон. — В Рудні, ярославского повіта, погоріла хата селянина Костя Лютого з цілим устроєнем і готівкою 50 корон. Крім того згоріли всі урядові акти в громадскій канцеляриї, що містили ся в его домі. Шкода в части обезпечена виносить 1600 корон. Причиною пожару були діти, що бавили ся сірниками. — В Нагуєвичах, дрогобицкого повіта, вибух огонь в хаті селянина Андрія Підбуского. В огни погибли Підбуский і его жінка. Огонь був підложеный. — В Корневі, городеньского повіта, погоріла на двірскім обшарі стирта пшениці властителя більшої посілости Мойсея Рубля. Шкода була обезпечена на 6000 корон. — В Богатківцях, підгаецкого повіта, знищив огонь одну селяньску загороду. Будинки вартости 1600 корон, були обезпечені лише на 500 корон. Причина огню незвістна.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 18 жовтня. Найдост. Архікнязь Франц Фердинанд виїхав до Дрездна на похорон короля саского.

Париж 18 жовтня. Вислїджено тут і арештовано Кляйна і его жінку з Відня, котра звабивши до себе 73 літного властителя реальности Сікору задушила его і забрала гроші, які мав у себе і дома. Кляйни винаймили помешкане в Парижи під фальшивим прізвищем, але сусіди пізнали їх з рисунків, які появили ся в ґазетах і дали о тім знати поліциї, котра їх арештувала і видасть властям австрийским.

Париж 18 жовтня. Аґентия Гаваса доносить з Мукдена під датою 17 с. м.: Росияни здобули нині на лївім березї ріки Шахго по завзятій борбі на баґнети і по цілоденній стрілянині назад свої давні становища. Японці мабуть внаслїдок утоми ставили лиш слабий опір. Росияни заохочені тим, що їм пощастило ся, почали виступати зачіпно.

Петербург 18 жовтня. Адмірал Рождественский іменований ґен.-ад'ютантом царя.

Петербург 18 жовтня. Успішний атак на т. зв. лїсний горб виконав відділ ґен. Меєндорфа.

Петербург 18 жовтня. Депеша ґен. Сахарова до ґен. штабу з понеділка дня 17 с. м. доносить: Дня 15 с. м. в суботу заатакували Японці дуже сильно наше праве крило. Наші проби поступити наперед і заняти позициї в Люшупу не удали ся. Війска наші в центрум не були атаковані, лиш арталерия японьска острілювала їх. В ночи з дна 16 на 17 Японці заатакували в центрум два полки на т. зв. „лїснім горбі" на північ від Науґічан і змусили їх уступати ся. По одержаню помочи войска наші поновили атак, здобули „лїсний горб" атаком на баґнети і гонили Японців значно далеко. На правім крилї вела ся сильна борба.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

НАДІСЛАНЕ.

В сім тиждни

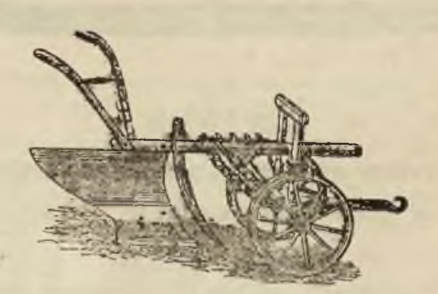
можна оглядати

ҐАМБУРҐ

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— **Вступ 20 с.** —

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знае, що Іван Плейза виробляе? — Ріжні плуги і сїчкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхае що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двое нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня е й до нині: Іван Плейза не в кермуе, кожду річ він сам пробуе. Він вас, братя, не вшукае, бо він Христа віру мае. А хто чого сам не знае, най лиш его поспитае; він на складї усе мае цїнник даром посилае. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиею.

— **„Краевий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продае їх но отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . .	„		5 „
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників .	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ лїквідацийна .	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реестр членів	„	„	10 „
11. Зголошеня о позичку	штука	по	2 „
12. Виказ умореня позички	„	„	2 „
13. Асиґнати касові	„	„	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краевім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Скінчавши науку старець розпростер руки над головами рідні і відмовивши голосно коротку молитву, закінчив благословене словами: „Сохрани Милосердний вас від тяжкої напасти, від паньскої ненависти. Мое-ж благословене ненарушене до віки віков. Амінь".

Перецїлувавши Амурців, старий передав образ жінці. Стала благословити мати: она хотіла щось сказати, але сльози ринули з очий і роздав ся лише плач. — Годі, стара, годі — успокоював отець, беручи від жінки діти. — Тепер треба сісти, як закон велить, щоби всьо добре сідало. Всї посідали на лавки і хвилю помовчавши, встали, здихнули і почали виходити з хати. Що почували в той час діти покидаючи свою рідну хату і старі, що лишали ся сиротами на поталу туги — тяжко сказати. Сини гляділи якось бездушно і, здавало ся, не піймали грози всего, що діяло ся. Мати відходила від розуму, а отець стояв розсїяний, прикусуючи губи до крови.... Настала страшна хвиля, хвиля вічної розлуки.... Розпростерлись старенькі материньскі руки, обвили ся кругом ший синівских і немов приросли до них. Глухий стогін роздав ся в сирім веснянім воздусі. Неначе потік перервав ся — полились сльози з очий синів на старечу грудь покиданої матери. Старий зібравши всю свою силу волі, стиснув судорожно зуби, люто блиснув очима і поглянув на своїх козаків. Сини зрозуміли сей погляд, але они не могли здержати свого напрасного плачу. На віях вітця заблестїли під ярким проміним сонця дві слезинки, але старий козак зморщив брови і відвернув ся....

І ось сумний поїзд, виїхавши з подвіря, покотив ся по густім болотї села. Як божевільна, кинула ся мати за відїзджаючими. Селяне еї задержали.

— Пустіть! Кров моя!.. Не покидайте!... Возьміть нас!... — несамовито кричала старушка і вириваючи ся з рук, рвала свое сиве волосе, в приступі скаженої розпуки.

Коли полишені старці війшли до хати, то зрозуміли, що їх лише двое. В хатї було пусто, так як і в них на серци. Мати ледве ворушила ногами, отець потїшав еї, заходив ся коло неї і все кріпив ся. Кілька разів сльози підступали до очий, але він заволодів собою. Колиж не міг довше здержати ся, то бідолаха хапав за люльку і до болю давив губами цибух. Під вечер старушка успокоїла ся і подала вечеряти. По старій привичці она положила на стіл цїлу купу деревляних ложок.

— Лише дві треба, — замітив старець. Старушка здрогнула, захиталась і неначе сніп повалила ся на постелю, але тепер вже не плакала, лише нервово дрожала, доки не заснула.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Кніточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. П. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. П. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. ***Мірош**: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. ***Ґете-Франко**: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвеник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., ІІІ., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** П. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилі**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Науквого Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропиґійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).